

Sanottakoon, että olen tästä äärimmäisen ylpeä^{o^} Tahdon kuiteski rakentavaa palautetta myös muilta! Dhani-Fe katsoo vuoren kielekkeeltä edessään avautuvaa maisemaa. Alhaalla laaksossa, kukkuloiden lomassa näkyy telta rykelmä. Koti. Pienestä pitäen on hän paimentanut lampaista ja vuohia samojen lumihuippuisten vuorten syleilyssä, kuten moni sukupolvi ennen häntä. Dhani-Fe Oytai ei ole itsekään mikään nuori enää. Tummanruskeassa parrassa alkaa jo näkyä hivenen harmaata ja uurteet otsalla ovat kasvaneet. Silmät ovat yhtä kirkkaat kuin ennenkin; vihreän harmaat kuin keväinen vuoristo. Nuorena hän rakasti ja arvosti perhettään yli kaiken mutta oli hyvin seikkailunhaluinen. Aroilla vaeltaessaan hän kuuli vuorten laulun, tunsii niiden kutsun sydämessään. Joskus hän lauloi niille takaisin. Silloin hän tunsii suurta halua kivuta niiden päälle ja nähdä mitä toisella puolella oikein oli. Vanhemmat eivät tahtoneet päästää ainokaista poikaansa matkalle. Toisin kuitenkin kävi. Eräänä usvaisena aamuna Dhani-Fe Oytai heräsi outoon tunteeseen. Hän venytteli ja astui ulos telta-asumuksesta. Aurinko kohosi pikkuhiljaa taivaalle. Oli vielä viileää ja hengitys höyrysi kosteassa ilmassa. Kaikkialla oli vielä hiljaista. Sumu oli kuin äänetön viitta laakson päällä. Kaikki nukkuivat; villieläimet pesäkoloissaan, lampaat karsinoissaan ja niityllä paimentensa kanssa ja ihmiset teltoissaan. Kaikki oli niin kuin aina ennenkin. Paitsi tämä tunne sydäneläällä. Silloin Dhani-Fe tiesi mitä tehdä. Hän meni takaisin teltaan ja otti nurkasta viittansa, paimensauvansa sekä nyytin selkäänsä. Märkä nurmikko kasteli jalat ja sumu takertui viittaan. Ensiksi Dhani-Fe suuntasi joelle. Joki ei ollut kovin iso, itse asiassa se oli vain pieni vuoristopuro, joka solisi hiljaa leirin eteläpuolella. Hän täytti vuohennahkaisen vesileilinsä ja noustessaan seisomaan katsoi itään. Aurinko nousi edelleen punaisena, oikeaan aamunkoitteeseen olisi vielä aikaa. Vuorien laulu kuului voimakkaampana kuin koskaan. Hän kapusi korkeita vuorten rinteitä ylös ja ristiin rastiin. Hän tapasi toisia kansoja, jotka olivat kalastajia, kauppiaita tai paimentolaisia kuten hän. Rahaa hänellä ei ollut, eikä hän sitä tarvinnutkaan. Leipänsä hän hankki paimentamalla karjaa muutamia päiviä kerrallaan eri puolella maaseutua, sekä sai tämän lisäksi nukkua uuninpankolla tai heinätallissa. Matkallaan hän vieraili kaupungeissa, joissa kaikki talot olivat kiveä ja kadunvarsien löyhkä kammottava. Silti ihmiset olivat suurimmaksi osaksi ystävällisiä ja vieraanvaraisia. Monet eivät olleet koskaan kohdanneet aitoa paimentolaista mutta olivat kuulleet heidän hyvistä tavoistaan. Dhani-Fe ei osoittanut tätä uskoa vääräksi vaan hänet toivotettiin lämpimästi tervetulleeksi toisenkin kerran. Kaikki kohtaamiset eivät olleet yhtä mukavia. Kerran, tietä pitkin kulkiessaan Dhani-Fe törmäsi maantierosvoihin. – Pussukka tänne, mitäs piilottelet räpsyisen viittasi alla? Yksi roistoista oli kysynyt. Tästä Dhani-Fe hieman tulistui, hänenkö hieno, äidin kutoma viitta räpsy? – Ei minulla ole sen alla kuin nuttuni, vyöni sekä pussillinen leipää. Olen vain rahaton paimen ja läpikulkumatalla, Dhani-Fe vastasi. Rosvojoukko ei itse näyttänyt yhtään sen paremmalta. Kuluneet, sään pieksemät vaatteet olivat kerroksittain heidän päällään, niin ettei erottanut mistä minkäkin huivin reuna alkoi ja mihin se päättyi. Jokaisella oli likaiset kasvot sekä sotkuinen parta ja tukka, mustat kuin pajun juuri. Risat hampaat irvistelivät ikenistä mutta joukkio selvästi suhtautui Dhani-Fehen empivämmin. – Vai paimen? En näe laumaasi, selvästi joukon johtaja sanoi. – Laumani on siellä mistä tulen ja ehkä siellä minne menen. Jos vain pääsisin jatkamaan matkaani, olisin hyvin kiitollinen. Tämä rehellisyys ja pelottomuus hämmensi rosvoja entisestään. – Vai kiitollinen? Saat olla kiitollinen kun oot vielä hengissä! Kai nyt yksi kultanappi täytyy löytyä tai vaikka isävainaan hopeinen veitsentuppi! Etsikää! Yksi miehistä nappasi nyssäkän pojan selästä, toinen kopeloi viitan mahdollisia taskuja. – Eip' tääl' mittää oo. Pitäskö vaa päästää menhemään? Yksi rosvoista sanoi niin oudolla murteella, ettei Dhani-Fe ollut saada siitä selvää. Rosvot murahtelivat hetken ja loivat kummeksuvia mulkaisuja muukalaiseen päin. Loppujen lopuksi he antoivat Dhani-Fen

jatkaa matkaa. – Ei meitä tuollaiset kerjäläiset kiinnosta! Päästäkää menemään! johtaja jyrähti ja miehet päästivät Dhani-Fen irti. Sukkelaan hän kiiruhti pois paikalta, pökertyneenä siitä mitä oikeastaan oli tapahtunut. Vuosia kuljettuaan Dhani-Fe Oytai saapui merenranta kaupunkiin. Se oli ihmeellisin paikka, jonka hän oli eläissään nähnyt. Ensisilmäyksen kaupungista Dhani-Fe näki jo vuorilta, joiden alapuolella se sijaitsi. Sen takana näkyi suuren suuri vesi. Päästyään lähemmäs, hän tajusi, että kaupunkiin päästäkseen hänen täytyi kiertää puoli muuria, ennen kuin saapui portille, josta maantien kulkijat pääsivät sisään. Suuret muurit hipoivat taivasta. Ne olivat niin paksut, että kaksi telttarakennusta olisi mahtunut niiden sisään. Kaupungin talot olivat hyvin erilaisia kuin aikaisemmissa kaupungeissa. Ne olivat isompia, eivätkä ne enää olleet vain suorakaiteen muotoisia, vaan eri levyisiä, pituisia ja kokoisia. Rakennusaineena oli valkoinen kivi, eikä savi tai tiili. Myös kadut oli päällystetty sileillä, pyöreillä kivillä. Silmät ymmyrkäisinä ja suu auki Dhani-Fe katseli ympärilleen. Suurella aukiolla, kaupungin sydämessä oli tori kauppiaineen. Markkinat ne pikemminkin olivat, sillä ihmisiä oli niin paljon. Joka puolella oli kauniisiin huiveihin ja värikkäisiin silkkeihin pukeutuneita ihmisiä. Dhani-Fe vilkaisi omaa ruskeanharmaata vaatekertaansa ja tunsu itsensä alastomaksi. Hänellä ei kuitenkaan ollut rahaa, eikä hän edes tiennyt mitä valuuttaa tämä kaupunki kelpuutti. Niinpä hän jatkoi matkaansa pois torilta, kujille, missä ihmisiä oli harvemmin. Silloin hän näki edessään kummia puita ja kuuli kimeitä kirkaisuja. Puista roikkui valkoisia kankaita. Lähemmäs päästyään hän kuuli myös veden liplatuksen ja näki nyt puut kokonaan. Ne seisoivat pystyssä suurissa venemäisissä kyhäelmissä. Veneitä niiden oli pakko olla, sillä ne kelluivat veden päällä. Kotona Dhani-Fe oli tottunut kanootteihin, joilla oli päässyt kulkemaan jokien alajuoksilla. Hänen kielessään ei ollut sanaa näille isoille, kömpelön näköisille kapistuksille. Mikä tosissaan kiinnitti Dhani-Fen huomion, oli vesi, josta hän oli nähnyt vilauksen aikaisemmin. Kimmeltävä, sinisen vihreä vesi lainehti tyynesti silmän kantamattomiin. Sen voimakas, suolainen tuoksu tunkeutui nenään niin voimakkaasti, että oli vaikea hengittää. Korvia viiltävä kirkuna kuului taas, nyt Dhani-Fen yläpuolelta. Äänenaiheuttaja oli iso, valkoinen lintu. Niitä kaarteli sinisellä taivaalla ja niitä istui jokaisen tason päällä. Joku nauroi hiljaa Dhani-Fen takana. Hän kääntyi ympäri ja näki parrakkaan, pulskean miehen hymyilevän hänelle. – Ne ovat lokkeja, poikaseni. Meren lintuja. Siellä missä on lokkeja, on myös kalaa. Mies puhui vahvasti murtaen surania, jota Dhani-Fe oli oppinut ymmärtämään matkallaan. Iso Sininen oli siis nimeltään meri. – Meillä päin kala on harvinaista herkkua. Eikä sitä ole yhtä usein kuin lammasta. Mies nauroi pehmeästi. – Täällä ei melkein mitään muuta saa, hienosta lampaasta puhumattakaan. Mies vaikenä hetkeksi ja jatkoi sitten. – Olen Raoul Filgmar. Näytät uupuneelta, saanko tarjota aterian matkamiehelle? – Minä olen Dhani-Fe Oytai, tulen kaukaa vuorilta ja ruoka kyllä maistuisi, Dhani-Fe vastasi kiitollisena, miehen hymyillessä hänelle. Raoul Filgmar johdatti Dhanin läheiseen majataloon ja tilasi annokset. Lautasella oli ainakin kolmea eri ruokaa: punaista lohta, valkoista kalaa sekä kermaista juuresmuhennosta. Herkullisen aterian jälkeen Raoul pyysi Dhania kertomaan kotimaastaan. Siitä oli niin kauan, kun Dhani-Fe oli siellä ollut, ettei hän oikein aluksi osannut kertoa mitään. Hetken sanoja haeskeltuaan hän kuitenkin jo kertoi suurista aroniityistä, lampaista ja vuorten laulusta. Hän kertoi kuinka pilvet roikkuivat joskus niin alhaalla, ettei tiennyt olivatko ne pilviä vai lampaita kaukaisuudessa. Raoul nauroi; rehevää, matalaa naurua. Päästyään perheeseensä, Dhaniin iski voimaton olo. Hän täräsi kauttaaltaan, eikä sanoja tuntunut tulevan ulos. Raoul katsoi häntä myötätuntoisena tummanruskeilla kastanjasilmillään. – Sinulla taitaa olla kova koti-ikävä, hän sanoi. Dhani-Fe kohotti yllättyneenä katseensa. Sitäkö tämä oli? Koti-ikävää? Hän ei ollut missään matkansa vaiheessa tuntenut sitä. Nyt kuitenkin, vuosien jälkeen se iski kovempaan kuin koskaan. Hän pystyi vain nyökyttämään päätään. Raoul

työnsi rahisten tuolinsa taakse ja käveli Dhanin viereen. Iso, karvainen koura nosti hoikan miehen alun penkistään ja johdatti ovesta ulos. Sen yön Dhani-Fe vietti Raoulin kotona, pienessä kalastajahuoneistossa. Seuraavana aamuna Dhani-Fen olo oli parempi, ja innoissaan hän lähti satamaan kiertelemään. Raoul näytti missä hän työskenteli kalastajana isoilla verkoilla. Dhani-Fe ei uskaltanut kalastajapaattiin astua, vaikka Raoul nauroi sen olevan täysin turvallista. Niinpä hän vietti aikansa maankamaralla ihmisiä ja laivoja katsellen. Sataman tuhannet eri hajut tunkeutuivat nenään, Dhani-Fe ei ollut aikaisemmin osannut haistaa niitä. Nyt pien, linnunjätöksien ja kalan haju sekoittui suolaiseen tuoksuun. Meri kimmelsi auringonpaisteessa. Sen suuruus ei lakannut hämmästyttämästä Dhanista. Se oli kuin aro, vain taivaanranta oli rajana. Vuoristossa järvillä ja joilla oli pohja, joka yleensä näkyi kirkkaan veden läpi mutta meri oli pohjaton. Ajatus tästä sai kylmät puistatukset kulkemaan Dhanin läpi. Dhani-Fe viihtyi kaupungissa muutaman kuukauden, kunnes kyllästyi kasvavan kaupungin meluun ja hälyyn. Hänestä ja Raoulista oli kehittynyt mitä parhaimmat ystävykset ja eron hetki oli haikea mutta Dhani-Fen oli kuunneltava sisäistä ääntään, joka käski lähtemään. Vuodet vierivät, kunnes Dhani-Fe Oytaista oli tullut jo mies. Tumma parta koristi leukaa ja käsivarsien ympärillä oli jotain muutakin kuin nahkaa. Eräänä päivänä hänen ollessaan jälleen laitumella paimentamassa alpakkalaumaa, hän päätti, että oli aika lähteä kotiin. Hän keräsi vähän omaisuutensa ja suuntasi horisontissa näkyviä vuoria kohti. Matka oli raskaampi kuin koskaan. Monet asiat mietityttivät ja Dhani-Fen mieltä. Olisiko kyläyhteisö vielä pystyssä? Olisivatko äiti ja isä vielä elossa? Entä hänen lapsuutensa ystävät, sisarukset? Tai perheen oma rakas paimenkoira? Nämä asiat painoivat häntä päivin ja öin. Tultuaan kotiin viidentoista vuoden jälkeen, oli Dhani-Fen isä jo poissa. Siskot olivat muuttaneet omiin telttoihinsa ja pitivät vanhasta äidistä vuorotellen huolta. Dhani-Fe tapasi uudestaan lapsuuden ystävänsä, jonka kanssa meni lähes heti naimisiin. Lapsia heille siunautui kaksi kaunista tytärtä, joista vanhempi olisi pian naimaikäinen. Korviin kantautuu lasten ääniä ja Dhani-Fe säpsähtää hereille muistelmistaan. Alhaalla laaksossa juoksee pikkutyttö ja tämän perässä nainen, joka selvästi yrittää komentaa tätä sisätiloihin. Pikkutyttö ei piittaa, sillä hän on havainnut kielekkeellä seisovan miehen ja vilkuttaa tälle. Hymy leviää Dhani-Fen kasvoille ja hän lähtee hiljakseen etenemään jyrkkää rinnettä alas paimensauvaansa nojaten. Yksi asia, jota Dhani-Fe ikävöi edelleen, on meri; suuri ja käsittämätön. Hän haluaisi tuntea sen voimakkaan tuoksun ja aaltojen tyrskyt. Hän ei kuitenkaan enää koskaan tulisi näkemään sitä. Hän on liian vanha matkustamaan, ja ehkä näin oli hyvä. Dhanin päästyä telttamaisten asumusten läheisyyteen, ei pikkutyttöä pidättelee enää mikään vaan hän juoksee suoraan isänsä luokse, joka koppaa hänet syleilyynsä. Hän oli kotona, siellä minne hän kuului.